

Miss těžká váha

MOA
HERNIGREN

motto

Miss těžká váha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Moa Herngren

Miss těžká váha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

motto

Miss těžká váha

MOA HERNGREN

Praha 2020

Přeložila Vendula Nováková

Tjockdrottningen © Moa HERNGREN, first published by Norstedts, Sweden, in 2017

Published by agreement with Norstedts Agency.

Translation © Vendula Nováková, 2020

Cover photography © Dmitry Lobanov, More Images / stock.adobe.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1703-4

ISBN e-knihy 978-80-267-1711-9 (1. zveřejnění, 2020)

BŘEZEN

Annie Eková se podívala dveřmi na balkon ven. Z výhledu tušila jen slabé obrysy, ale věděla, že tam ve tmě je. Ve dne dohlédla přes pláň Årstafältet až ke čtvrti Huddinge. Ten výhled milovala a kvůli němu stálo za to bydlet v sedmém patře, přestože se bála výšek a na samotný balkon se nikdy neodvážila. Vždycky zůstala stát těsně u balkonových dveří.

„Za ty peníze budete mít krásný výhled.“ To jí řekl realitní makléř, když Annie byt před pěti lety prodával, a měl koneckonců pravdu.

Makléř však už tolik nezdůrazňoval, že zrovna Sandfjärdsgatan a oblast kolem náměstí Valla torg má oproti zbytku čtvrti Årsta nápadně vysokou kriminalitu. Jen za tu dobu, co tu bydlela, došlo v okolních věžácích ke dvěma zabitím. Sama si nikdy žádného projevu násilí nevšimla, jen jednou byly na schodech krvavé stopy po bitce na nože, která se poněkud zvrhla. Vzbudilo to v ní dost nepříjemné pocity a Annie začala uvažovat, že se přestěhuje, ale krev umyli a několik týdnů nato se jí všechno vykouřilo z hlavy. Annie tu bydlela ráda, navzdory této události i faktu, že čtvrť se vyznačovala trochu depresivní východoevropskou atmosférou a občas se jí říkalo Malá Ukrajina. Nebo možná právě proto. Bylo to tu ošklivé a ona si mohla připadat ošklivá a nezraňovalo ji to tolik, jako když se ocitla v hezčím prostředí. V krásných čtvrtích působila její ošklivost mnohem nápadněji.

Připadala si bezbranně. Když šla po krásné ulici, měla chuť se schovat. To sice chtěla i zde, v okolí náměstí Valla torg, ale v hloubi duše cítila, že se sem hodí. Jestli má její tělo právo se někde vyskytovat, je to patrně tady.

Ze všeho nejraději ale Annie zůstávala doma. Schovávala se v bytě, aby se za sebe nemusela stydět. Mohla pootevřít balkonové dveře a posadit se do lehátka těsně k nim, takže měla pocit, že je na vzduchu, a ani nemusela chodit ven. Nemusela se ukazovat mezi lidmi. Nemusela snášet odsuzující pohledy a komentáře. Mohla tu klidně sedět v bikinách, kdyby se jí chtělo, což se jí tedy nechťelo. Už se na sebe nedokázala podívat, když nebyla oblečená. Tak to zkrátka bylo. Ani si nevzpomínala, kdy na sobě naposledy měla plavky, natož bikiny.

Annie sice milovala slunce, ale poslední dobou měla raději zimu. V zimním období slunce tolik nesvítilo. Nemusela se potit v teplém oblečení, kterým se celoročně zakrývala. Sloužilo jí jako štít. Jako filtr, který nepropustí ty nejhorší pohledy.

Annie nevěděla, co je horší. Jestli pohledy, nebo komentáře. Když se cizí lidé ptali, jak vůbec někdo může být tak tlustý, s úšklebkem si špitali, že cítí špek, když procházela kolem, nebo když jí někdo ve frontě u pokladny upozornil, že po tom jídle, co si kupuje, ještě víc ztloustne. A to opravdu potřebuje tolikery brambůrky? Vždyť to není zdravé. Copak neví, jak je to nebezpečné? Chce snad umřít? Copak nechápe, kolik za její zdravotní péči zaplatí společnost? Léčba její obezity jde přece z jejich daní! Jak může mít doslova ŽALUDEK na to, aby okolí vystavovala pohledu na své nezdravé tělo? Kde bere tu drzost, že je ve frontě u pokladny obtěžuje svým hnusným zjevem?

Samozřejmě je mohla poslat do háje, říct jim, že jí svými poznámkami ubližují, nebo ty hajzly upozornit, že jim do její stravy nic není. To mohla. Ale nikdy to neudělala, ani jedinkrát, jen šla mlčky dál a jejich slova jí doznívala za zády. Vždycky až později si představovala, co by jim řekla. Kdyby k tomu sebrala odvalu. Kdyby ji ve správný okamžik napadla správná věta, místo aby předstírala, že tam vůbec není, což bylo stejně marné. Snažila se odtamtud co nejrychleji zmizet, tváře jí hořely ponížením a oči zabodávala do země. Posměšky se nicméně daly zvládnout. Byly vyslovené a konkrétní, a proto se jí dařilo jakž takž se proti nim chránit. Aspoň si to namlouvala.

Proti tiché nenávisti však nebylo obrany. Znechucené výrazy. Špitání, hihňání, výsměšné úsměvy, významné pohledy. Lidé, kteří mlčeli, ale jejich upřené pohledy říkaly vše. S opovržením na ni zírali, protože v autobuse zabírala skoro dvě sedadla. Ne snad že by poslední dobou autobusem jezdila. Ale stále si pamatovala, jak se na ni dívali. Znechuceně si zakrývali nos a ústa, jako by páchla.

Proto nejraději zůstávala doma. Kvůli tomuhle všemu jí nestálo za to chodit ven. Doma mohla být sama sebou, a stejně vlastně neměla důvod z bytu vycházet. Většinu věcí jí dovezli domů – jídlo, oblečení, kuchyňské potřeby, nábytek –, takže překročit práh bytu musela jen ve výjimečných případech. Tak si to aspoň říkala. Pravdou bylo, že už to nezvládala. Bylo to příliš psychicky náročné. Ale někdy jí nic jiného nezbývalo a potom trvalo několik dní, než se z toho vzpamatovala. Než opět získala ztracenou rovnováhu.

Annie přepínala mezi televizními programy a střídavě se dívala na pořad o vaření a seznamovací show

o osamělých tatíncích hledajících lásku. Zároveň sjížděla Facebook a Instagram. Mobil představoval pro Annie spojení se světem venku, jeho prostřednictvím se dozvěděla, co dělají ostatní. Jsou na venkově a pálí loňské listí. Slaví narozeniny svých dětí. Vdávají se a žení. Cvičí a běhají maratony. Večeří při svíčkách a fotí se, když jedou někam autem, setkávají se s přáteli nebo čekají ve frontě u pokladny. Označují fotky hashtagy *selfie* a *egopic*. Navzájem si příspěvky lajkují a komentují.

Nejlepší kámoška na světě!

Naše skvělá holčičí banda!

Pohodička na pláži!

Na Facebooku a Instagramu vypadal svět tak nádherně. Annie občas vleže na gauči snila o tom, že k nim patří. K normálním lidem. Představovala si, že stojí na pláži v Řecku nebo na Mallorce s vítězně rozpaženými rukama, s vypracovaným tělem v bikinách, zpocená, ale tak nějak hezky. Krůpěje potu jí stékají po čele, a ona se usmívá do foťáku na mobilu, poté co v jemném písku uběhla deset kilometrů. V popisku se omlouvá za špatnou fotku, že je na ní nenamalovaná a ošklivá, i když ví, že ve skutečnosti je strašně krásná a sexy. A komentáře na sebe nenechají dlouho čekat. Skoro sto lajků. Pane jo, tomu říkám vymakaná postavička, děvče! Neuvěřitelný! Ty seš nejkrásnější na světě! Tohle mi nedělej, Annie! Jak to sakra děláš?! G. I. Jane!

Nebo si představovala, jak o čarodějnicích hrdě stojí v holínkách u ohně a obličej má zrůžovělý a veselý. Vedle ní stojí muž ve stejně vtipné obuvi a pleteném svetru. Má sympatický plnovous a milý úsměv. Jmenuje se Hans. Nebo ne, radši Peter. Jasně, jmenuje se Peter. Nebo Petter. Petter drží v náruči jejich malé dítě, dcerušku, Mimmi

anebo Polly, ano, Polly. Petter má v náruči jejich dcerku Polly a v pozadí jsou vidět plameny a člověk skoro slyší praskání ohně a cítí vůni hořících větví. Annie a Petter a Polly se zasmějí, nadšení se mísí s úlekem, když z ohně vylétne jiskřička a málem Annie zapálí vlasy. Ještě že to dobře dopadlo! Pak vytáhnou termosku a pijí teplou kávu s přáteli ze sousedního řadového domku. Možná si později dají i společnou večeři. Všichni tak nějak spontánně přijdou k Annie a Petterovi na návštěvu. Oni jim naservírují *pastu bolognese* a do nádherných ručně foukaných sklenic, které objevili na bleším trhu kousek od Järny, jim nalijí španělské víno Rioja. Ale prozatím pijí kávu u ohně. Poslouchají sborový zpěv a dívají se, jak ostatní děti pobíhají kolem. Petter, sympaticky vousatý a v pleteném svetru, položí Annie ruku na mírně vypouklé břicho. Před chvílí rodině a přátelům oznámili, že čekají další přírůstek.

Annie se zamračila a vytrhla se ze snění. Snila sice ráda, ale tato fantazie už se jí omrzela. Chtělo by to změnu. Přijít s něčím novým. Vlastně už ji to začínalo trochu štvát. Proč ta ženská z řadového domku leze tak blízko k ohni? Vždyť je těhotná a tak vůbec. A proč se Petter směje jako blázen, když jí málem vzplály vlasy? Je snad úplný magor? Ne, tento sen už se vyčerpal. Lepší byl ten, jak běží po pláži a po čele jí stékají vkusné krůpěje potu. Maratonská běžkyně Annie!

Annie už na internet žádné svoje fotky nedávala. Nebyly v souladu s jejími představami. Nechtěla, aby jí připomínaly realitu. Sice ji někdy svrběly prsty, ale pokaždé si uvědomila, že to nestojí za to. Na nějaký čas dokonce své účty zrušila a přestala i chodit na Instagram. Ale připadala si hrozně osamělá. I když se toho sama ne-

účastnila, pozorovala dění na jevišti zpoza kulis. Bylo to lepší než nic. A potřebovala materiál, aby mohla snít.

Annie vstala z pohovky a vydala se do kuchyňky, jejíž okna vedla na ulici Sandfjärdsgatan a parkoviště. Postavila vodu na čaj a vytáhla z balení sušenku Ballerina s nugátovou náplní. Snědla ji dříve, než se voda uvařila. V okně stále visela vánoční hvězda, přestože už byl začátek března. Annie si umínila, že nejpozději do dubna ji sundá. Nenechávala ji tam viset z lenosti, prostě jí připadalo pěkné, jak hvězda ve tmě svítí. Světla sice přibývalo, ale už kolem šesté večer byla venku tma. Annie si odnesla čaj a balení sušenek zpátky na gauč a znovu se posadila. Cítila, jak se při té malé procházce zadýchala. Víc než dřív. Nebo ne? Přibrála zase? Už strašně dlouho se nevážila, ale musela si neochotně připustit, že některé oblečení jí připadá těsnější než obvykle. Aspoň někdy. Její doktor se bude zlobit. Už teď věděla, co jí řekne. Že její nadváha představuje obrovské riziko a že Annie zemře předčasně na nemoci způsobené obezitou. On měl snad pocit, že to Annie neví? To byla jedna z věcí, které jí nikdy nepřestaly překvapovat. Že si lidé naprosto vážně myslí, že jí sdělují něco nového.

No ne? Říkáte, že vážit 180 kilo je nebezpečné? To snad nemyslíte vážně?

Takže kvůli tomu můžu onemocnět? Možná i umřít? Páni! To jsem netušila.

DÍKY!

Zachránil jste mi život, pane doktore. Hned se pustím do hubnutí!

Annie se posledním několika kontrolám vyhnula. Doktor neustále omílal to samé, což bylo stejně otravné jako ta fantazie s Petterem a Polly u dubnové vetry. Už to

všechno znala. A kdyby mohla, samozřejmě by s tím dávno skončila. Chovali se k ní, jako by se nesnažila. Jako by člověk v její váhové kategorii proplouval životem zcela nedotčeně.

Všichni jí chtěli pomoci. Všichni to s ní mysleli dobře. Všichni jí radili, jak má změnit život. Sestavovali jí jídelníčky a nabízeli se, že jí koupí sportovní boty a budou s ní chodit na procházky. Vnucovali se jí jako její osobní trenéři a posílali jí odkazy na různé posilovny.

Školní zdravotnice. Výchovná poradkyně. Učitelka. Mámini kamarádi. Soused. Kolega v práci. Spolucestující v autobuse. Prodač párků v rohlíku. Všichni jí blahosklonně vtloukali do hlavy, že ať už je, jaká chce, ať dělá, co dělá, dokud bude tlustá, nebude stát za nic. Nikoho nezajímalo, jestli si tloušťku vybrala dobrovolně, nebo ne. Dávali jí najevo, že musí své tělo změnit, pokud chce patřit do tohoto světa.

Annie se podívala na šálek čaje, ze kterého se kouřilo, a na zapálenou svíčku vedle. Vypadalo to krásně. Z čistě objektivního hlediska. Horká pára a krásný čajový šálek, který si dopřála k Vánocům. Byl starorůžový s krouceným pozlaceným ouškem. Nemohla mu odolat, a i když na tom byla s penězi hodně bídne, koupila si ho. I tlustoška v invalidním důchodu si snad zaslouží vánoční dárek, ne? Spousta lidí by s ní patrně nesouhlasila, ale ona se přesto plácla přes kapsu. Od té doby z toho krásného šálku pila čaj každý den, a když ho teď viděla stát vedle zapálené svíčky... opravdu to vypadalo slavnostně. Annie se natáhla po mobilu a vyfotila si to. Kriticky fotku zkoumala. Skoro dokonalé. Až na jeden malý detail. Odsunula balení sušenek a pořídila další fotku. Tak. Ještě to prohnat filtrem a bude to

vypadat opravdu úžasně pohodově. A zdravě. V čaji žádný tuk není a z horkého šálku stoupá pára ozářená tlumeným světlem svíčky. Annie si pomyslela, že ta fotka vypadá skoro jako od profíka. Jako reklama na nějaké krásné venkovské sídlo. Než si to stihla rozmyslet, z náhlého popudu vložila svou náladovou fotku na Facebook i Instagram.

Vecernípohoda #Anniinokralovstvi #jaroseblizi #čaj #salek #svicka #teplo #stesti

Tak, a je to. Nezáleželo jí na tom, jestli posbírá nějaké lajky, nebo ne. Nešlo jí o uznání. Jen chtěla tu fotku zveřejnit. Jako to dělala spousta dalších. Krásný obrázek, který vynikne v záplavě fotografií a možná udělá radost i někomu jinému. Mírné zpestření mezi spoustami fotek dětí. Neškodná fotka. Nikoho nemůže urazit ani znechutit, když na ní není ani ona sama, ani žádný tuk. Nikdo se nemůže strefovat do šálku čaje. Teď všichni uvidí, že i ona má krásný život. Že i ona je šťastná. Aspoň na Instagramu.

Annie se napila teplého čaje. Byl tak horký, že si spálila jazyk. Opatrně do čaje foukala, aby vychladl. Přestože si opakovala, že fotka není důležitá, cítila, jak se jí svírá žaludek a že najednou má i nemá hlad a chce i nechce se jí čurat. Prudce se vrhla na balení sušenek a rychle jich do sebe pět naházela. Jednu po druhé. Bezmyšlenkovitě se krmila, vůbec nevnímala jejich chuť. Znovu se napila čaje a dorazila zbytek balení. Umínila si, že počká aspoň deset minut, než se podívá, jestli její pohodovou fotku někdo olajkoval nebo okomentoval. Po pěti minutách už to nevydržela.

Fotka tam byla. Osamělá a nekomentovaná. Bez lajků. Samozřejmě. Annie cítila, jak se kámen v žaludku

zvětšuje. Proč musí být u fotky uvedeno, před kolika minutami byla zveřejněna? Jasně z toho vyplývalo, že je sama. Že se o ni nikdo nezajímá a nikomu nestojí za komentář. Annie se na sebe naštvála. Už zase to dělá. Představuje si něco, co není. Namlouvá si hlouposti. Ježíši, pět minut přece nic neznamena. Třeba teď na Fejsu nebo na Instáči zrovna nikdo není. Přece nemůže očekávat, že se všechno bude dít podle ní.

Ne. Musí se vzchopit.

Annie se potřebovala zaměřit na něco jiného. Například na svůj hlad. Vstala z gauče a zamířila do kuchyně.

Johanna rázným krokem vykračovala po ulici Birger Jarlsgatan v černých kozačkách od Louboutina. Nasadila takové tempo, že měla v úzké, docela dlouhé sukni a na neuvěřitelně vysokých podpatcích co dělat, aby neupadla. Kdyby věděla, že se takhle naštve, patrně by si vybrala vhodnější boty. Podpatky klapaly po chodníku a ona téměř běžela, nakláněla se dopředu a skoro se bála, že se převáží. Jako by se její mozek chtěl dostat vpřed rychleji, než bylo tělo schopné.

Proběhla kolem obchůdku Seven-Eleven, kolem Královského dramatického divadla a u nábřeží Nybrokajen odbočila do ulice Sibyllegatan. Ke vchodu číslo pět téměř dosprintovala. Hned ve výtahu začala mlátit hlavou o stěnu a úplně si zničila účes na premiéru.

Byl to její pořad. Anders jí to slíbil. Už tolikrát mluvili o tom, že je načase, aby postoupila výš. Aby jí svěřili nějaký pořad většího rozsahu a v lepším vysílacím čase. Že už nechce účinkovat v bezvýznamných pořadech, které v programu zapadnou, dělat asistentku hlavnímu moderátorovi nebo objíždět celé Švédsko a gratulovat kdejaké nule, co vyhrála v loterii. Měla na mnohem víc a Anders to věděl.

Johanna strčila klíč do zámku, práskla za sebou dveřmi a servala ze sebe ty pitomé boty. Tohle by se nikdy nestalo, kdyby byla muž. Nikdy! Ale už toho měla dost. Dlouho to snášela, snažila se mužům na vedoucích pozici-

cích vyhovět a vycházet jim vstříc, ale každý její den úplně ve všem prostupovala nerovnoprávnost. Příslušnost k ženskému pohlaví ovlivňovala, jak ji bude okolí vnímat, zařazovala ji do jisté škatulky na základě jejího vzhledu a určovala výši jejího platu. Byla také důvodem, proč ona dostává takovéto úkoly, zatímco její mužští kolegové, kteří začínali spolu s ní na pozici hlasatelů, ji už dávno předběhli. Jak co se týkalo typu práce, tak honoráře. Johanna chtěla udělat revoluci. Nebo cokoli jiného, jen aby se věci změnily. Věřila Andersovi, když se posledně sešli. Zdálo se, že v ni má upřímnou důvěru a chce, aby se posunula dál.

Anders říkal, že podporuje feminismus stejně jako ona. Možná i víc. Že za ženy v branži bojuje, před kamerou i za ní.

„Chceme dát ženám větší prostor a hlavně pěstovat naše vlastní talenty, to přece víš, Johanno, jen čekáme, až se pro tebe objeví něco vhodného. Musíš mít trochu trpělivost.“

Trpělivost. Už čekala několik let, vystupovala v nejdůležitých pořadech a asistovala dalším a dalším mužům v roli sexy křoví, aby měli diváci na co koukat. Copak mají Andersova slova nějakou váhu? Kdepak. Sice ji tentokrát tu práci nevyfoukl muž, ale stejně. Podstatné bylo, že jí to Anders slíbil.

Johanna byla vzteky bez sebe. Měla chuť někoho praštit. Nebo něco rozmlátit. Všechno se proti ní spiklo. A ještě k tomu se to dozvěděla takhle. Od miláčka celé televizní stanice. Od moderátorky, která vždycky dostala všechno, na co si vzpomněla. Ať si vymyslela cokoli, Anders s tím souhlasil. Kdyby se chtěla třeba postavit na hlavu a vyplnit tím patnáct dílů pořadu, Anders řekne:

Jasně, Mikaelo! Samozřejmě že můžeš v hlavním vysílacím čase předvádět stoj na hlavě. Nebo kdyby chtěla letět do Los Angeles a točit pořady, které jsou úplně o ničem. Jasně, jen jeď. Hlavně když bude Mikaela Rydbergová šťastná a v pohodě, pak bude spokojená i jejich stanice. Bylo to nepochopitelné. Mikaela nebyla ani chytřejší, ani hezčí než Johanna. Že ne? Co na ní sakra je tak zvláštního? Spí s tím správným člověkem, nebo o co tu do háje jde? Johanně připadalo, že Mikaele se na úkor ostatních plní všechny sny. Ano, měla dobrou sledovanost, ale to bylo jen kvůli tomu, že na rozdíl od Johanny dostala šanci. Johanna to v sobě dlouho dusila. Předstírala, že je jí to jedno. Myslela si, že na ni brzy přijde řada. Ale teď už jí došla trpělivost.

Johanna praštila pěstí do zdi a s řevem dala průchod svému vzteku. Ihned slyšela, jak na ni z druhé strany buší soused. Tváře jí zrudly studem. Co si o ní pomyslí sousedi? Že má problémy? Budou si o ní šuškat? Nechtěla, aby ji vnímali jako potíživku. Na její straně zdi je všechno úplně v pořádku. Johanna je jen běžnou členkou bytového družstva. Vždycky se účastnila podzimního i jarního úklidu dvora, aby dokázala, že se nad ostatní nijak nepovyšuje, i když je známá osobnost. Ne snad že by se tak k ní někdo choval. To se tady na Östermalmu nenosilo. Ale samozřejmě si všimla jejich pohledů. Sousedé se sice snažili dělat jakoby nic, ale stejně ji sledovali víc než ostatní.

Johanna si byla vědoma toho, že není žádná superhvězda. Právě dnes večer jí to bolestně připomněli. Nejradši by na to nemyslela, ale už dlouho nezažila nic tak ponižujícího. Asistent pořadatele ji nepoznal, když se postavila do fronty celebrit na červeném koberci a če-

kala, až ji vyfotografují. Požádal ji, aby ustoupila stranou a použila druhý vchod. Ten bez červeného koberce. Vchod určený neznámým lidem, kteří byli také pozvani na premiéru, ale neprovázely je blesky fotoaparátů ani zvědavé otázky bulvárního tisku. Všichni, kdo si stěžovali, jaká je to na červeném kobereci otrava, lhali. Otrava je, když vás na červený koberec nepustí. Protože vás nepoznají. Johanna musela asistentovi říct, kdo je a pro jakou televizi pracuje, než ji pustil dál. Kromě toho jí začal nějaký fotograf nadávat, ať mu nestojí v cestě, když se snaží zachytit „skutečné“ celebrity. Top celebrity, k nimž Johanna zatím nepatřila, a jejím největším strachem bylo, že se jí to ani nikdy nepodaří.

Snažila se ze sebe zlost setřást, ale zuby měla pořád vzteky zaťaté. Nechala si líbit leccos a smířila se s tím, že nepatří do stejné ligy jako někteří ostatní. Chápala, že to tak prostě chodí. Zažila to mnohokrát. Jako například dnes večer, kdy se musela protlačit dovnitř a svoje místo si vyhádat. Ale to s tím pořadem bylo něco jiného. Ten formát přece objevila Johanna, pověděla o něm Andersovi a vedení stanice a všichni z toho byli naprosto nadšení.

No ano, kdyby se v tom někdo chtěl štourat, vlastně ten formát objevil Jesper, když byl s Lukášem v Londýně, a řekl jí o něm. Ale to Anders nevěděl.

„To berem!“ vykřikl Anders a hodil si nohy v beznadějně nemoderních kovbojských botách na stůl, hvízdal a zatleskal. Svolal k sobě úplně celé programové oddělení a všichni byli zajedno. To je pro jejich stanici to pravé. Něco takového přesně hledali. Zahrnuli Johannu chválou a Anders tehdy prohlásil, že je pro úlohu moderátorky jako stvořená.

Jenže pak se ta zatracená mrcha objevila na slavnostní premiéře v kině Rigoletto a fotografové i novináři jí zobali z ruky. Zatímco Johanně nezbylo než se prodat dovnitř násilím. Po všech těch letech se musela dožadovat svých práv. To bylo přece absurdní. Už toho měla dost. Měla plné zuby toho, že je pořád v něčím stínu. Že ji berou jako poslední možnost. Že jako moderátorka není dost velká „hvězda“ a s žádostí o rozhovor se na ni obracejí jen časopisy, které Mikaela Rydbergová odmítla. *Recepty a křížovky pro všechny. Vaříme po celý rok. Roztomilí hafíci.* Jen drobky ze stolu. Johanna na rozdíl od Mikaely poskytovala těmto časopisům rozhovory ráda. Vycházely ve velkém nákladu a u lidí byly oblíbené. Johanna neměla nic proti tomu stát se miláčkem národa. Kéž by to tak bylo – jenže to vždycky skončilo jen krátkým článkem, pokud vůbec něco vyšlo. Johanna se v hloubi duše užírala touhou, aby ji oslovovaly podobné časopisy jako Mikaelu. Snila o tom, že se objeví na obálce nějakého významného časopisu pro ženy. Jednoho z těch, kterým Mikaela dává rozhovory jako na běžícím pásu.

Zašla do ložnice a svlékla si lesklé, kobaltově modré hedvábné pouzdrové šaty od Josepha, které jí před několika lety koupil Jesper, když byli ještě svoji. Byly opravdu krásné. Nadčasové a tak kvalitní, že pořád vypadaly jako nové. Johanna si k nim přičichla. Raději několikrát, aby se ujistila, že se nemýlí. Ne, byly v pohodě. Žádné nové skvrny. Když je pověsí na balkon a nechá je přes noc vyvětrat, ani je nebude muset dávat do čistírny. Šaty jí stále seděly, i když přes zadek jí přece jen byly poněkud volné. Měla by víc jíst, ale myslela na to, jen když u ní bydlel Lukas, kromě toho jí peníze musely vystačit i na jeho jídlo. Na oblečení. Na boty. Na kopačky. Na

počítačové hry. Na všechno, co si přeje. I když mu skoro všechno kupoval Jesper, Johanna se nemohla zbavit pocitu nedostatečnosti. Strachu, že nevyjde. S penězi.

Kdyby to tak věděli. Diváci, novináři, lidé z branže, fanoušci. Že žije z existenčního minima. Že pod drahou slupkou oblečení a bot a dokonalého účesu se skrývá něco tak strašného, že to není schopná přiznat skoro ani sama sobě.

Proto pro ni také je ten pořad tak důležitý. Konečně se prosadí jako moderátorka. Dá si finance do pořádku. Začne žít život, jaký si zaslouží. Jaký si zaslouží Lukas. Bude si sama vybírat, čemu se chce věnovat. Bude dělat smysluplnou práci a nebude jen známou tváří. Bude točit pořady, které mají obsah, jsou zábavné, ale zároveň se zabývají důležitými tématy. Pořady, z nichž si diváci něco odnesou.

Kdyby před Andersem použila slovo osvětové, vysmál by se jí do obličeje. Takže ho nepoužila. Čekala na příznivý okamžik, aby okolí přesvědčila o tom, že má na víc. Johanna toužila po uznání.

Vydala se do kuchyně. Žaludek se jí svíral. Otevřela ledničku. Tuba kaviárové pasty, krabička margarínu a několik sklenic neidentifikovatelného obsahu. Zabouchla dveře a vytáhla ze skříňky krabičku cigaret. Pootevřela okno, zapálila si a zhluboka si potáhla.

Sakra, vždyt se mohla stát, čím chtěla. Byla chytrá a možná si měla vybrat jinou dráhu, ale teď už bylo stejně pozdě. Našla v tom zalíbení. S tím ochotně souhlasila. Uznání. Touha po ještě větším uznání. Které teď bylo tak blízko. Na dosah ruky.

Anders jí to slíbil. Jenže pak Mikaela přišla na tu pitomou premiéru a zničila jí život. Navíc měla tu drzost Johanně poděkovat, že jí ten pořad našla.

„Je úplně báječný, jsem z něj nadšená! Johanno, jsi geniální! Kdyby mysleli hlavou, nabídli by ti práci v programovém oddělení.“

To byla ta největší potupa. Mikaela Rydbergová jí navrhla, že by měla raději stát na druhé straně kamery. Johanna koneckonců pracovala ráda před kamerou i za ní, o to nešlo. Šlo o to, jakým způsobem to Mikaela řekla, s plným vědomím toho, že sama má úplně jiné postavení než Johanna. Jak ve vztahu k veřejnosti, tak v rámci jejich stanice. A stejně si to neodpustila a musela jí to vmést do tváře. Nejdřív jí ukradne pořad a pak ji ještě poníží. Nebo je snad Johanna přecitlivělá?

Jesper jí to říkával. Že všechno moc prožívá a do televizní branže se nehodí. Patrně by to měla jednodušší, kdyby byla větší ranařka. Ale dožadovat se svých práv, v tom se zlepšila. Vzala do ruky mobil.

„Bergström!“ Vždycky do telefonu zařval své příjmení, jako by hned od začátku chtěl dát najevo, kdo je tu pánem.

„Bromanová.“

Programový ředitel Anders Bergström ihned změnil tón.

„Čau krasavice! Zrovna jsem na tebe myslel. Jak ti dupou králíci?“

„Před chvílí jsem v Rigolettu potkala Mikaelu Rydbergovou.“

„Jaký byl film?“

„Odešla jsem před koncem.“

„Aha, to je blbý. Smůla.“

„Řekla mi, že bude dělat pořad s názvem *Zábavné zprávy*. Poněkud mě to překvapilo, myslela jsem si totiž, že jsme se dohodli, že ten formát svěříte *mně*, protože *já* jsem ho objevila a *ty* jsi mi to slíbil.“

Anders Bergström tentokrát nasadil lehce kazatelský tón.

„Já chápu, že máš pocit, že je to tvůj pořad, ale o tom formátu jsme věděli už dlouho a zajímali jsme se o něj. Ale rozhodně jsi ho vyhmátla v ten správný moment.“

„Slíbils mi to, Andersi.“

„Já nikomu pořady slibovat nemůžu, to přece víš. Tak to nefunguje.“

Johanně se chvěla ruka už předtím, ale teď se jí roztrásla zlostí ještě víc. Měla pocit, že vybuchne. Nebyla to pravda a on to věděl. *Zábavné zprávy* objevila ona, ale také jí bylo jasné, že si nijak nepomůže, když Anderse donutí k tomu, aby to přiznal.

„Přece jsi mi říkal, že se na to hodím,“ připomněla mu.

„Ne, řekl jsem, že to *zvážíme*, což jsme udělali. Nejdůležitější je, abychom pro tebe našli správnou příležitost. Když budeme spěchat, můžeme pokazit všechno, co jsme doteď vybudovali.“

„Tohle pro mě je správná příležitost.“

„Možná jo, ale taky musíme prodat reklamní čas. *Zábavné zprávy* potřebují moderátora, který je důvěryhodný a zároveň oblíbený, abychom přitáhli diváky a dosáhli potřebné milionové sledovanosti.“

„Jak vám mám dokázat, že na to mám, když mi nedáte šanci?“

„Právě proto na to nebudeme tlačit a do budoucna ti pěkně umeteme cestičku. Tvoje šance přijde. Časem.“

Johanna byla tak rozčilená, že ze sebe nedokázala vypravít ani hlásku. Chtěla mu říct, že je hnusný prolhaný hajzl, který nedrží slovo. Přála si, aby mu měla čím vyhrožovat. Například že o ni má zájem spousta jiných stanic a že nic jiného než tento pořad dělat nebude. Ale

to si Johanna nemůže dovolit a to on dobře ví. Ty peníze potřebuje. Potřebuje Anderse Bergströma.

„Ale máme pro tebe něco jiného, zlato. Je to sakra náročná show a celý týden jsme to probírali, ale já za tebe orodoval a řekl jim, že to zvládneš. Takže mě nesmíš zklamat.“

„Aha... a o co jde?“

Johanna se ze sebe snažila vydolovat aspoň trošičku nadšení. Šlo to ztuha. *Zábavné zprávy* byl její pořad. Dokonalá kombinace zpravodajské, vědomostní a zábavné show, za kterou se nemusí stydět ani diváci, ani televizní tvůrci. Už týdnů, ba měsíce doufala, že to dopadne, a když stanice konečně pořad schválila, vybrali si někoho jiného. Nedokázala to jen tak hodit za hlavu.

„Nová show, hlavní vysílací čas od osmi večer. Tak co ty na to?“

Johanna zpozorněla. O čem to mluví?

„Je to nový pořad o zdraví, bude to naše vlajková loď, takže je hodně v sázce. Skvěle se na to hodíš, tím jsem si jistý.“

Johanna najednou zjistila, že vztek je ten tam a vystřídal ho údiv. Ano, kupodivu dokonce i radost. Takže bude mít vlastní televizní show. Sice to nebyl její vysněný formát ani žádný velký víkendový zábavný pořad, ale vlajková loď v hlavním vysílacím čase přece také není k zahození, no ne?

„O co jde?“

„Na Channel 4 to byl hit, obrovský divácký úspěch. Tlustoši mění životní styl a na konci jsou z nich úplní modelové.“

„Pořad o hubnutí? Fakt si myslíš, že je to pro mě to pravé?“

Nadšení z ní opadlo. Jistě že to má háček. S pořadem o hubnutí nechtěl nikdo z uznávaných moderátorů mít nic společného.

„Kdepak, tohle není jen tak nějaký pořad o hubnutí. Jde o osvětu. Švédové tloustnou víc a víc a výskyt obezity stále stoupá. Johanno, tohle je pro tebe obrovská šance, upozorníš na důležité téma a zároveň se na tebe v hlavním vysílacím čase budou dívat spousty lidí.“

„Hm, jo, to možná nezní tak špatně,“ zaváhala Johanna.

„Možná?“ Anderse Bergströma se to zjevně dotklo. „Málem jsem se ztrhal, abych ti takovou příležitost poskytl. Ale jasně, jestli to nechceš dělat, mám další zájemce. To je v pohodě.“

„Ne, jasně že to chci dělat. Jen mě to trochu překvapilo.“

„Fajn. Domluvíme ti schůzku s produkcí. Bude to mít na starosti Jarmo z Bandooly.“

„Jarmo Fäldt?“

„Říkám ti, je to velká věc. Už musím běžet, ozvu se.“

Anders Bergström to položil a Johanna zůstala sedět s telefonem v ruce. Uviděla se v odrazu ve skle okna. Vypadala přepadle. Vytáhla z krabičky další cigaretu, přestože na ni vlastně ani neměla chuť. Proč nemá větší radost? Právě jí svěřili její první opravdu velkou show. Sice to nebyl její vysněný pořad, chtěla jiný, ale stejně. Je to krok správným směrem. K tomu, čemu se chce věnovat. Ke svobodě. Pryč od hanby.

Annie přemýšlela, jestli nemá svůj příspěvek o chvilce pohody u čaje smazat. Ale v tu chvíli by bylo jasné, že ho smazala, protože jí ho nikdo nekomentoval. Což by znamenalo snad ještě větší porážku. Zvažovala pro a proti. Co je horší? Každých pět minut fotku kontrolovat a doufat, že na ni někdo zareagoval, nebo ji smazat a oficiálně přiznat porážku? Jako by to všem kromě ní nebylo úplně fuk. Znovu a znovu si pročetla svůj text. Z hashtagů o jejím království, pohodě a štěstí číselna trapnost. Předtím z toho měla dobrý pocit, ale teď jí to připadalo jako nejnemožnější příspěvek na světě. Proč píše takové pitomosti? Anniino království. Copak někdy byt na Sandfjärdsgatan nazvala svým královstvím? Určitě to někde odkoukala.

Ať dělá cokoli, výsledek je upachtěný a nemožný. Jako by ji její tělo pronásledovalo ve všem, co dělá a říká. Ve všech ohledech. S kýmkoli se potkala, vždycky řekla něco hloupého. O randění nemluvě. To zažívala jen ve svých představách. Annie bylo třicet čtyři let, byla nepolíbená a dosud panna. Ve čtvrté třídě jednou dostala pusu na tvář. Od Daniela Stenvalla. Později měla podezření, že ho k tomu donutili, ale tehdy si myslela, že se mu líbí. Annie pak byla do Daniela zamilovaná až do konce základky. Ale on si jí vůbec nevšímal. Až do sedmé třídy, kdy jí před celou třídou řekl, že je hnusná a ať už se na něj nelepí. Annie se na Daniela Stenvalla samozřejmě ni-

kdy nelepila. Toho by se neodvážila. Ale pozorovala ho, to ano, i když se snažila být nenápadná, aby ho neuváděla do rozpaků, a dívala se na něj jen potají, když si myslela, že si toho nikdo nevšimne. A stejně to všichni věděli. Všichni se tomu smáli, že nejtlustší holka ze třídy, ze školy, možná i z celého Stockholmu, nebo rovnou z celého Švédska, si myslí, že má šanci u nejhezčího kluka ze třídy. Od té doby, co na ni Daniel Stenvall křičel, že je hnusná tlustoška, si Annie držela od opačného pohlaví odstup.

Chápala, že to pro kluky musí být těžké. A samozřejmě trapné. I v tom svém malém sádelnatém mozečku si uměla dát dohromady, že o ni nikdo nikdy nemůže mít zájem.

To je ti snad jasný, ty tlustá blbko.

Ty krávo jedna.

Jak můžeš být tak odporná?

Říkávala si to nahlas. Aby se potrestala. Za jídlo. Za sladkosti. Za brambůrky a za sušenky. Za limonádu. Za celou svou existenci. Kdyby byla trochu odváznější, už dávno by se zabila.

Už nezbyl nikdo, komu by Annie chyběla. Máma umřela a táta se jí neozval několik let. A i kdyby se navzdory očekávání na jeden večer utrlh od své nové rodiny a chtěl se s ní sejít, ona by odmítla. Ne proto, že by nechtěla nebo že by jí nechyběl, ale bylo by to pro ni příliš bolestné. A trapné. Nechtěla vidět jeho šokovaný pohled, až zjistí, jaká se z jeho dcery stala zrůda. To ať si jí radši uchová v paměti jako dospívající dívku, která v té době ještě vážila pod metrák.

Annie měla schovanou fotku, jednu z mála, na níž je spolu s tátou. Annie na houpačce, táta ji houpe. Byly jí tak

čtyři nebo pět, víc ne. Když zavřela oči, vybavila si, jak ji táta zvedl do náruče a posadil na houpačku.

„Annie Elviro, leť, leť, leť, ty moje princezničko baletko.“

Létala vysoko a táta jí rozhoupával víc a víc, až ji lechtalo v žaludku, výskala a chtěla dolů. Táta jí říkal Elviro baletko, protože jako malá ráda tancovala a chtěla být opravdovou balerínou. To bylo předtím, než jí do života vstoupily sušenky Ballerina.

Annie Elvira sušenková balerína.

Druhé křestní jméno Elvira jí vybral táta. Jednou jí vyprávěl velmi smutný životní příběh Elviry Madiganové a Annie si pamatovala, že plakala. Nechtěla zemřít jako ta provazochodkyně. Chtěla se zamilovat a zažít nebetyčnou lásku, ale umřít nechtěla. A táta ji ujistil, že neumře. Vyrostete z ní krásná princeznička baletka a vezme si krásného prince. Asi to pro něj muselo být velké zklamání, když dceruška kynula a kynula a princeznička baletka se proměnila v obrovskou horu sádkla. Možná proto už se s ní nechce vídat? Nové dcery se mu vyvedly podle jeho představ. Byly to opravdové princezny.

Na té fotce na houpačce bylo zvláštní, že na ní Annie vypadala normálně. Tedy ne tlustě. Přitom si pamatovala, že už tehdy tlustá byla. Že ji máma s tátou hlídali, co a kolik jí. Říkali jí, aby se nepřejídala, nebo bude tlustá. Opravdu to tak bylo? Annie se v myšlenkách vrací do minulosti. Vybaví si vzpomínku.

Sedí na nočníku v koupelně, protože z normální záchodové mísy má strach. Připadá jí děsivá. Můžou z ní vylézt příšery a zakousnout se jí do zadku. Nebo hadi. Annina máma jednou nahlas předčítala novinový člá-

nek o tom, jak někomu v domě utekl had a objevil se v záchodové míse. Annie by to mohlo potkat taky.

Dveře jsou zamčené. Annie se dívá na své břicho. Zatahuje ho. Udělaly se jí na něm faldy a vypadá tlustě. Anebo je to jen povolená kůže? Normální dětské břicho? Maličká Annie se rozhlíží po koupelně a hledá něco, čím by ty faldíky odřízla. Nebo nůžky. Chtěla by je odstříhnout, ale nůžky nikde nevidí.

Byla už tehdy tlustá? Nebo to byly jen dětské faldičky? Annie jen ví, že už na tom nočníku si připadala vypasená.

Možná už je načase, aby Annie umřela. Jako Elvira Madiganová. Ale vejde se do rakve, když se zabije?

Příliš tlustá na to, aby umřela. Je to možné?

Annie se vydala do kuchyně pro dnešní druhé balení sušenek Ballerina a najednou uslyšela, jak jí cinkl telefon. Uprostřed kroku se zastavila. Srdce se jí rozbušilo a stouplo jí až do krku. V hloubi duše věděla, že jí patrně přišla nějaká reklamní esemeska. Už to zažila tolikrát. Měla radost, že jí přišla zpráva, což se jinak nestávalo, a v následující vteřině se ukázalo, že je to jen reklamní sdělení z lékárny nebo od nějaké energetické společnosti.

*Vážený zákazníku,
právě teď máme v Levném elektru obzvlášť
výhodné ceny.*

30% sleva na vybrané zboží.

Přijďte o víkendu výhodně nakoupit!

S pozdravem

Vaše Levné elektro

Pokaždé to pro ni bylo stejně těžké. Nadějně očekávání a pak střet s realitou, která se jí vysmála do obličeje.

Annie zamířila k pohovce a k mobilu, který ležel s rozsvíceným displejem na konferenčním stolku. Že tam má oznámení od Facebooku? Že to vypadá, jako by někdo okomentoval její příspěvek?

Prosím, prosím, pomyslela si Annie, jestli existuje nějaký bůh, nemohl by zařídit, aby to nebylo nic zlého? Ať jí nikdo z jejích takzvaných přátel nepíše nic hnusného. Něco, co zdánlivě působí mile, ale ve skutečnosti je to studená sprcha. Kudla do zad. Aby pochopila, že tam nemá co pohledávat.

Annie se podívala na displej. Nebyl to komentář. Byla to zpráva. Zpráva na Facebooku od osoby, o které nikdy neslyšela. Jméno jí nic neříkalo. A ta osoba od ní, Annie Elviry Ekové, něco chtěla.

Annie zadržela dech a rozklikla zprávu.

*Dobrý den, Annie,
jmenuji se Camilla Willdowová a pracuji jako
produkční ve společnosti Bandoola ve Stockholmu.
Právě připravujeme velmi zajímavý pořad pro
jednu velkou televizní stanici, který se bude
věnovat zdraví, zlepšení tělesné i duševní kondice
a změně životního stylu. Přes známé jsem se
doslechla, že byste možná měla zájem se takového
televizního pořadu zúčastnit. Moc ráda bych to
s Vámi probrala osobně!
Ozvěte se mi a já Vám o tom povím víc!
Se srdečným pozdravem
Camilla*

Annie si tu zprávu četla stále dokola. To je nějaký hnusný vtip? Přes jaké známé? Ona v žádné produkční společnosti známé nemá.

Někdo o ní někomu vyprávěl a ten někdo to pověděl někomu dalšímu. Možná někdo ze sousedů? Někdo, kdo ji viděl ve městě? Pošťák? Někdo, kdo ji kdysi ve škole šikanoval?

Zlomyslný komentář by byl tisíckrát lepší. Zpráva od Camilly Willdowové jí připadala jako násilný útok. Vždyť ani neví, kdo to je. A stejně se jí na dálku vysmívá.

Annie se prudce rozbušilo srdce, když na zprávu odpovídala. Chtěla jen, aby to všechno okamžitě skončilo.

Ne, díky.

Když se Johanna probudila, jako první uviděla nebesky modrý strop. Už několik týdnů ji rozčilovala prasklina na štukatuře. Věděla, že pokud s ní nic neudělá, bude se zvětšovat, až strop popraská celý. V tuto chvíli to sice byla její nejmenší starost, ale stejně ji to dráždilo. Jako otravný pupínek, který jí každé ráno připomínal, že na opravu nemá peníze. Navíc Johanna tu nebeskou modř milovala. Když oknem dovnitř zasvítilo slunce, získala barva třpytivý odstín, téměř ožila a vypadala jako skutečná obloha. Tu barvu si sama vybrala, stejně jako všechno ostatní v bytě. Johanna byla pyšná, jak to tam má hezké, a někdy jí připadalo, že to je jediné, co má. Její záchranný kruh. Skoro jako by byt byl její. Měl být její. Kdyby nepodepsala předmanželskou smlouvu, na níž Jesperovi rodiče trvali. Tehdy jí to nepřipadalo nijak zvláštní, ale když dospěli k rozvodu, už se jí to tak v pořádku nezdálo. Ale Jesper se k ní každopádně zachoval šlechetně. Nechal si dům v Brommē, ale koupil jí byt v ulici Sibyllegatan a řekl jí, že v něm může bydlet, jak dlouho bude potřebovat. Co na tom, že byt je psaný na Jespera, když v něm bydlí ona? Vlastně to mělo jen samé výhody. Jesper zaplatil úplně všechno a nechal byt kompletně zrenovovat zcela podle jejích představ. Žádné půjčky. Koupil jí nábytek, jaký chtěla, a dokonce jí do bytu propašoval jeden obraz, který měla moc ráda, na což by jeho rodiče nikdy nepřistoupili. Byl

to nádherný obraz od Grünewalda, který Jesper zdědil po dědečkovi. Johanna si nemohla stěžovat. I když všechno patřilo Jesperovi, jako by to vlastně bylo její. Nemusela udělat nic víc než se nastěhovat a každý měsíc platit příspěvek bytovému družstvu. To byl vlastně její největší výdaj a některé měsíce jí Jesper musel vypo-máhat i s ním.

Johannu samozřejmě mrzelo, že se rozvedli. Možná ani ne kvůli tomu, že skončilo jejich manželství, spíš že spolu přestali žít jako rodina. Samotný fakt, že má rodinu, pro ni byl důležitější než to, kdo do ní patří. Až na Lukase, pochopitelně. Ale když Johanna zpytovala své nitro, stýskalo se jí víc po pohodlí než po lásce. A přesně to podle Jespera v jejich společném životě chybělo. Láska se vytratila a změnila se v cosi jiného. Vlastně se asi nikdy neměli brát a pořizovat si spolu dítě. Johanna nikdy nelitovala, že se jim narodil Lukas, ale jejich láska byla povrchní a oba to celkem brzy vycítili, přestože si to nechtěli připustit. Byli velmi mladí, když se seznámili, a Johanna otěhotněla krátce poté. Zůstali spolu asi hlavně kvůli Lukasovi, ale jejich syn už teď nebyl žádný malý kluk. Ve svých patnácti letech prožíval zcela jiné životní období. Byl téměř dospělý a silný a smířil se s rozvodem mnohem snáz než Johanna, aspoň jí to tak někdy připadalo.

Na Jesperovu novou ženu Beu, s níž se seznámil krátce po rozvodu, nijak nežárlila. K Jesperovi už nic necítila, i když jí život ve dvou scházel. Zato si občas s trpkostí uvědomovala, že už to není ona, kdo žije tím pohodlným životem, ale Bea. Bea se nemusí ohlížet na to, kolik co stojí. A Bee se také jakýmsi záhadným způsobem podařilo získat Lukasovu důvěru, přestože u něj bylo

období pubertálního vzdoru v plném proudu. Johanně se vyhýbal a vyhledával Beu. To Bea, Jesper a Lukas teď jezdili o jarních prázdninách lyžovat do Svatého Mořice, na Vánoce na ostrov Svatý Bartoloměj a v létě do Antibes.

Johanně připadalo skoro tragikomické, že ona teď hledá zboží v akci v Lidlu. Ví vůbec Jesper, co to Lidl je? Ona to tedy před rozvodem nevěděla.

Namlouvala si, že je to jen dočasné období. Krize, kterou si musí projít, a pak bude všechno zase jako obvykle. Hlavně na to nesmí pořád myslet. Tím se nic nezlepší. Buď sama sebou pohrdala, že se do téhle situace dostala, anebo vůči Jesperovi pocítovala roztrpčení a hněv, někdy až nenávisť. Jistě že si za všechno může sama, ale to on ji naučil žít na vysoké noze. Jak mohla vědět, jaký je skutečný svět, když žila v bezpečné říši snů, kde o peníze nebyla nikdy nouze a ona nemusela přemýšlet, odkud se berou?

Jak mohla vědět, jak je těžké s penězi hospodařit a jak je snadné je utratit, přičemž si je zároveň musí sama vydělat?

Teď šlo o to, aby se pokusila zachovat standard, na který byla zvyklá. Aspoň navenek. A dosud se jí to dařilo. Když Johanna otevřela dveře své šatny, všechno bylo na svém místě. Značkové oblečení, drahé boty, úžasné šperky. To všechno si odnesla z manželství s Jesperem a potvrdovalo to, že je Johanna nadále součástí bývalého světa. Že v něm stále jednou nohou stojí. A díky tomu mohla předstírat, že to tak skutečně je.

Johanna vstala z postele a zašla do koupelny. S pohrdáním se na sebe podívala do zrcadla. Chápala, že ji ostatní z čistě estetického hlediska považují za hezkou

ženu. Ale ona se uvnitř užírala pocitem viny a studu, a proto se jí vlastní odraz v zrcadle hnusil.

Možná by se cítila líp, kdyby si někoho našla? Muže, s nímž bude sdílet život. Díky němuž se nebude cítit tak sama, když je Lukas přes týden u táty. Ale nevěděla, jak na to. Jako by ji to přestalo zajímat. Je už snad moc stará na to, aby se zamilovala? Anebo se prostě o jiné lidi zajímá míň než o sebe? Johanna podnikala občasné pokusy, ale najít lásku nebylo jednoduché. Obzvláště ve světě, ve kterém se pohybovala. Na Tinderu si připadala odhalená, vydaná na milost a nemilost okolí. Sice nebyla Mikaela Rydbergová, ale pořád byla dost známá, aby o ni měli muži zájem jen proto, že vystupuje v televizi. Nejjednodušší by samozřejmě bylo najít si nějakou spřízněnou duši. Někoho ze stejné branže, kdo je také slavný. Jenže to taky nebylo snadné. Vyspala se s několika známými lidmi, ale nikdy z toho nic nebylo. Ne snad že by nechtěla. Ale prostě to mezi nimi nezajiskřilo. Po Jesperovi už se do nikoho nezamilovala.

Johanna si umínila, že se teď musí soustředit na práci. A na Lukase, i když dnů, které trávil u ní, bohužel, ubývalo. Dům v Brommě byl větší, Lukas se tam cítil víc doma a zdálo se, že je raději tam. Navíc to měl odtamtud blíž do školy. I v týdnech, kdy měl být u Johanny, jí Lukas občas poslal esemesku, což v praxi znamenalo, že se Jesperovy týdny prodlužovaly a ty její zkracovaly.

Zítř ráno mám písemku, zůstanu u táty.

Mám dlouho do večera fotbalovej trénink. Přespím v Brommě.

Učím se s Adrianem, přijdu k tobě až zítř.

Johanna si sice připadala osaměle, když byl Lukas tak často u Jespera, ale na druhou stranu to pro ni před-

stavovalo úlevu. Živit teenagera ve vývinu bylo drahé a Johanně prostě nezbývalo dost peněz na jídlo a všechno ostatní. Několikrát požádala o pomoc Jespera a ten se rozčílil a divil se, na co ty peníze potřebuje. Přece ji snad podporuje dostatečně. Což byla pravda. Měla příležitostné kšefty v televizi, dělala reklamy a neměla skoro žádné výdaje. Měsíční příspěvek družstvu byl nízký a Jesper Lukasovi kupoval oblečení, boty a platil všechny kroužky. Jak to, že Johanna nemá peníze?

Johanna to sama nevěděla. Styděla se před Jesperem a částečně i před Lukasem. Připadala si nedůstojně a neschopně. Měla pocit, že jako matka zklamala, protože nemůže Lukasovi zajistit životní úroveň, jakou mu nabízí Jesper a jaká je standardem u rodičů jeho spolužáků. A Lukas byl odmalička zvyklý, že když se jim nechce večer vařit, zajdou si do rybí restaurace *Sturehof* a narozeninovou večeři si dají v luxusním podniku *Operakällaren*. Jeho oblíbeným jídlem byla Jesperova domácí hovězí svíčková à la Rydberg a připadalo mu normální, že má každý rok nové lyže a k Vánocům dostane nový Mac nebo zájezd do Tokia.

Nic takového už mu Johanna poskytnout nemohla. Když si Lukas stěžoval, že v lednici nejsou jeho oblíbené pochutiny, netušil, že Johanna celý minulý týden jedla jen suchary a kefír, aby mohla před jeho příjezdem nakoupit základní potraviny a v lednici vůbec něco bylo. Jasně že to nemohl vědět. Ani ona sama tomu nerozuměla. Jak je možné, že pracuje jako moderátorka pro jednu z největších švédských televizních stanic a nemůže si dovolit zajít se synem do kina? Koho by napadlo, že chodí v oblečení od Armaniho a bydlí ve třípokojovém bytě na Östermalmu v hodnotě mini-

málně deseti milionů, a přitom nemá peníze na toaletní papír?

Tyto otázky si Johanna odmítala klást. Všechno se brzy zaselepší. Musí se to zlepšit.

Johanna byla nervózní. Čekala ji první schůzka s produkcí z Bandooly ohledně pořadu *Váha dělá člověka*, nového projektu, který podle Andersova tvrzení nebyl pořadem o hubnutí, ale o zdraví. Johannu částečně uklidnilo, že show má produkovat právě Bandoola. Patřili v branži k těm nejlepším. K nejdůvěryhodnějším. A právě proto byla tak nervózní. Také v ní hlodal pocit, že pro ně jako moderátorka nebyla první volbou. Seběhlo se to až příliš rychle a najednou měli hrozně naspěch. Přípravy už očividně byly v plném proudu a chtěli po ní, aby na schůzku přišla co nejdřív. On jim to někdo na poslední chvíli odmítl? Došlo k neshodám s producentem? Johanna se snažila zahnat myšlenku, že je pro ně jen náhradnice. Hned se začne podceňovat, to je celá ona. Proč si prostě nepřipustí, že si vybrali právě ji? Místo toho se utápí v negativních pocitech. Vyčerpává ji to. Strach, co si o ní pomyslí ostatní. Že nebude dost dobrá. Obzvláště nervózní byla z Jarma Fäldta. Ještě nikdy s ním nespolupracovala, ale samozřejmě věděla, jak je skvělý a že ho všichni moderátoři zbožňují. Johanna se snažila nemyslet na to, co asi říká na spolupráci s takovou nickou, jako je ona. V životopise měla nesourodou směsku všeho možného od uvádění zábavných scének přes sportovní a dětské pořady až po záskoky v ranních show o víkendech a v době letních dovolených. Johanna měla do uznávané moderátorky daleko.